

Végletes idiotizmus

Hosszú időn át korlátoznom kellett az olvasással töltött időt, most azonban – hála a medicina fejlődésének – visszanyertem a látásomat, de azt tanácsolták, hogy az olvasást időnként tévézésessel váltsam föl. A televízió fokozódó kretenizációjáról már többször szót ejtettem ezeken a hasábkokon, de nemrég láttam a műholdvevőn át egy amerikai filmet, a címe *Az utolsó dinoszaurusz*, amely ismét visszatérített ehhez a témához. Véletlenül persze már többször beletekinthettem a sorozatok különféle butaságainak esszenciájába, de ezzel a dinoszaurusszal tényleg betelt a pohár. A történet rászolgál egy kis összefoglalóra.

Hófehér köpenyes tudósok gyűlnek össze a villogó kijelzőkkel teli laboratóriumban, és egy víz alatti rakétában végrehajtandó antarktiszi kutatóexpedíciót terveznek. A legénységet egy idősebb, harcsabajszú úr vezeti, aki a dinoszaurusszal való találkozásra várva becsületszavát adja a professzornak, hogy a fenevadnak semmi baja nem esik. Parancsnoksága alatt utazik velük: egy néger, egy közepesen jóképű barna férfi, meg egy csábító szőkeség (hiszen egyetlen amerikai film sem lehet meg szőke nő nélkül). Járgányuk valahol a Déli-sark környékén bukkan elő a jégtáblák közül, ahol – minden gyerek tudja – tágas térítői

sivatag terjeszkedik, és tömegesen repkednek a pteroszauruszok. A szőkeség lefilmezi az összes bokrot meg a repülő gyíkféle lábnyomát, aki persze rögvest elő is kerül a sűrűből. Az expedíció vezetője, megfélelkezve esküjéről, ráló, de aztán elveszíti a fegyvert, a szőkeség beleesik egy pocsolyába, aztán a fekete is, a dühösnek látszó *Tyrannosaurus Rex* pedig közeleg feléjük a két lábán, mivel több nincs neki.

Ráadásul a meglepő módon forró szavannán egyszer csak csapatnyi, szinte teljesen meztelen australopithecus, azaz előember tűnik fel, hosszú fekete parókában, valami istentelen módon kisminkelve. Ezen a ponton az a benyomásom támadt, hogy az egész forgatókönyvet is az egyik ilyen australopithecus írta, a többiek meg segítettek neki a forgatásnál. Az expedíció elmenekül, de aztán visszatérnek. A vezető, mivel elfogyott a robbanóanyag, egy római katapult-félét fabrikál azzal a barlanggal szemben, ahonnan a tirannoszaurusz fog felbukkanni. Az amerikai bázissal fennálló kapcsolaton kívül minden elromlik. Pitekantrópuszok támadják meg az expedíciót, de a főnök összeeskábál egy mordályt, és nagy füstfelhővel odapörköl a majomembereknek, mivel azt találta ki az okos rendező. A majomemberek eliszkolnak, újra felveszik a kapcsolatot a bázissal, a katapult pedig nem találja el a tirannoszauruszt. A szőke nő meg a barna hajú férfi elhajóznak, a forgatókönyvíró ötletes megol-

dása folytán viszont a bajszos vezető, aki tönkretette az expedíciót, büntetésből a dzsungelben marad egy majomembernővel összezárva. Nem hittem saját, megjavított szememnek, és végignéztem ezt a bődületes ostobaságot, majd úgy döntöttem, minden tőlem telhetőt megteszek annak érdekében, hogy a hülyeség giccses masszája, szőkeségekkel, barna hősökkel együtt ne ingassa tovább olvadozó hitemet a jól ismert mondasban: „Ember, ez büszkén hangzik.”

A legfurcsább az, hogy ezerszer kevésbé kreatív ötletekkel rogyásig el lehet engem árasztani. Ezúttal azonban már ki voltam okítva arról, hogy akármilyen cselekedet filmes motivációja végül a kábítószer-csempészetre, a fegyverrel védett székek feltörésére, a politikai elit ismeretlen, de jelentős alakjai, avagy nem létező országok elleni támadásra, esetleg hangtompítóval felszerelt pisztollyal véghezvitt közönséges gyilkosságra lyukad ki, netán valami teljesen hihetetlen indokra, vagy teljesen ok nélkül, persze a filmes kassza magától értetődő pénzhéségét leszámítva. Ha pedig hozzávesszük ehhez az egészhez azt a módot, ahogy a hülyeség csimborasszóját találják nekünk, azaz a reklámblokkot, mindenki könnyen meg tudja mutatni, kinek hol okoztak daganatot az agyában ezek a hirdetések.

Főleg a majonézek, a valódi galuskával gazdagított levesek, pudingok, amelyeket szinte kegytárgyakként hordoznak körbe a táncikáló nagyma-

mák, a nagy öreg mackók, miközben egy tekercs vécépapírért harcolnak, avagy a csábos fiatal hölgy, aki arcjátékkal adja értésünkre, hogy minden alkalommal, amikor ezt a vécépapírt használja, szinte orgazmushoz közeli állapotba jut, beteljesítik végre a varázst, amit a legmodernebb technológiával közvetített legidiótább műholdas műsorok tálalnak nekünk az új évezredben.

Különben meg inkább temessenek a föld alá, mint hogy megint arról kelljen mesélnem, mit csinál Superman, vagy a barátja, Pókember. Kezdem sejteni, hogy a zöld marslakók tényleg léteznek és hogy addig fogják hülyíteni az emberiséget, amíg az nem hagyja magát megenni – akár nyersen is.

2001